

רק לא גבי גזית

בימים אלה מתנהלת מלחמה עקובה מירקע בתוך מיסדרונות הטלוויזיה. נושא המלחמה הוא התוכנית סופיסופ, שאמורה לחזור למירקע ב-1 בספטמבר. ליתר דיוק, נושא המלחמה הוא חזרתו של גבי גזית לתוכנית, לא רק כמנחה, אלא גם כמפיק. ועד עיתונות-הפקה בטלוויזיה התארגן למלחמה במינויו של גזית כמפיק. הטענה היא שגזית אינו מפיק מיקצועי, ובטלוויזיה יש די מפיקים מוכשרים, חסרי-עבודה, היכר לים למלא את התפקיד בתוכנית כליכך יוקרתית.

עם חלוף הימים הקצין הוועד את עמדתו, והוציא הודעה שבה הוא מבהיר את התנגדותו ומורה לעובדים להימנע מכל שיתוף-פעולה עם התוכנית.

ביום השישי התקיימה ישיבה של חברי הוועד עם חיים יבין, מנהל-הטלוויזיה, ובו שטחו נבחרים-הוועד את טענותיהם. יבין, הי

רוני מילוא דוברת שלא מוותרת

רוע כמי שאינו אוהב מלחמות, ניסה לגשר בין הניצים, וביקש מגזית להסכים למינוי מפיק לתוכנית.

אריה מקל, מנכ"ל-הרשות, לא אהב את התערבותו של יבין והודיע שלועד אין זכות התערבות בנושא מינויים.

אך הוועד בשלו. ביום הראשון היתה אמר רה לצאת ניירת-שידור לצילומים לתוכנית סופיסופ, אך בגלל הוראת הוועד לא-ישיתוף פעולה, לא יצאה הניירת.

בינתיים מתבצרים הצדדים בעמדותיהם, ועלייתה של התוכנית אל המירקע בזמן המיועד מוטלת בספק.

העובדים חוששים שהסכמתם למינויו של גזית כמפיק תפרוץ סכר, שבעיקבותיו ישנונו נהלי-העבודה כשאר תוכניות-האירוח בטל וויזיה — סיבה למסיבה ומוציא — שגם כהן המנחים הם אנשי-רדיו: ריבקה מיי כאל ויאבי אתגר.

גם רוני מילוא רוצה

לפני ימים אחרים התקשרה דוברת המיש"ר לראיכות-הסביבה לעורך חדשות-הילה של הטלוויזיה, וביקשה לשרר ידיעה על פגישה שערך השר רוני מילוא עם בכירים בארצות-הברית. העורך אמר שהידיעה אינה מספיק חשובה לשידור, וכי לא ישרר אותה במהרה.

לא עבר זמן רב ולעורך התקשר חיים יבין, מנהל-הטלוויזיה, וביקש לשרר את הידיעה. העורך סירב.

אחרי זמן קצר התקשר אריה מקל, מנכ"ל הרשות, לעורך, והורה לו לשרר את הידיעה. העורך התווכח עם המנכ"ל וטען גם כאונוני שלרעתו הידיעה אינה מספיק חשובה.

עם תום השיחה התקשר העורך לאהרון הראל, יו"ר הרשות, ואיש מיפולגת-העבודה, סיפר לו את הסיפור וביקש ממנו גיבוי לאי-שידור הידיעה. הראל לא נתן את הגיבוי המבוקש והידיעה שודרה. עורך-הרדיו רוני פיינשטיין, חבר מיפולגת-העבודה בוועד-המנהל של רשות השידור, הביא השבוע את הסיפור כרוגמה לפוליטיזציה הפרועה המתנהלת בתוך הרשות ועל המירקע.

התחתתי אתמול

שלמה ארד, כתב הטלוויזיה, נכנס לפני שבוע למחלקת-החדשות ואמר לעמיתיו הנדמים: "אני רוצה להודיע לכם שהתחתתי אתמול. הכנת כתבה ואני מבקש שמישהו אחר יערוך אותה במקומי".

שיבר חוזר לידיעות

שימעון שיסר, כתבנו בושינגטון של קול-ישראל עומד לחזור ארצה בזמן הקרוב, עם סיום תפקידו. אך שיסר אינו חוזר

גבי גזית רוצה להיות מפיק

מתבטא כפורומים שונים ואומר שאינו יודע אם הוא בעד או נגד יבין לקרנציה שנייה, אך בינתיים, עד שייקבע המנהל, הוא יכול להשתמש ביבין כרצונו.

למיקרופון. הוא קיבל מישרת כתב מדיני בצהרון ידעויות אחרונות, ולצורך עבודתו החדשה קיבל חופשה ללא-תשלום מן הרשות, שאושרה על-ידי אריה מקל, המנכ"ל. אגב, המנכ"ל הקודם, אורי פורת, התנגד לאשר חופשות לעובדי הרשות לצורך עבודה עיתונאית אחרת. השניים יעבדו באר תו העיתון.

להשתמש במנהל

אווירת נכאים בטלוויזיה. מחלקת-החדשות על הקרשים. אין מנהל-חדשות. חיים יבין, המשמש כמנהל-חדשות, עסוק כולו בקבלת קרנציה שנייה כמנהל-הטלוויזיה. התוכניות בתרדמת-קץ. מנהל מחלקת-הראמה התפטר. מנהל מחלקת-התעודה כנ"ל. לא יהיו כל מינויים חדשים עד שייבחר מנהל-טלוויזיה בעוד חמישה חודשים. המיסדרונות הפכו לשבשבת — הכל עטוסים בתחיות.

גם בהנהלת הרשות, בבניין כלל, אין חדשות מעוררות. הוועד המנהל לא מתפקד, את היו"ר עדיין מחפשים, והמנכ"ל עסוק בספור בריחות. באחרונה נשמע המנכ"ל, אריה מקל,

ברדו

חיים רומקובסקי

יום ה' 10.8.89

הסיפור של חיים רומקובסקי עצמו לא מעניין. אולי הוא אף נדוש. חזרה על סיפור האטר שנמשח למלך, כי לא נמצא עץ אחר, שייקח על עצמו את הג'וב. איש קטן כעל אמביציות גדולות, שהפך ממנהל בית-ייתור מים לראש הגטו היהודי בלודג', שם, בצל הכיבוש הגרמני, נפלה לו ההזדמנות להמריא גבוה-גבוה על האגרטריפ הפרטי שלו.

לאחר שכבר היה לו מימסר מאורגן להפ"ל, אף הוציא כולים מיוחדים לתושבי הגטו. אלה נשאו את דיוקנו שלו, של ראש הגטו רומקובסקי. לאחר שאותו דיוקן הונצח בציור ובפיסול על ידי מיטב אמני הגטו. אין גבול לשיגעון הגדלות.

כמו רבים אחרים, שלט רומקובסקי בחסות הנאצים. כוחם היה כוחו. סוד שילטונו על אחיו היהודים היתה עובדת היותם מוקפים ומבודדים מהעולם החיצון, כמעט לחלוטין. רק מכשיריה-רדיו קרעו את עטיפת הבידוד, שבה הקיפו הגרמנים את היהודים. כאשר חוסלה כמעט כל המנהיגות היהודית בגטו נותר הוא בחיים. שופע כאריזמה, גואם מוכשר, שגילה לפתע כר פורה למימוש כושר מנהיגותו.

הוא ידע להתחנן לפני נתיניו על חייהם. בשכנעו אותם להקריב אף את ילדיהם. גם עם הגרמנים תתווכחו? אמר לאמהות שביקשו להותיר לכל אחת לפחות ילד אחד.

אולם, משהגיעה שעתו להוכיח את מנהיגותו, מעד רומקובסקי, כשל ונפל. לא כמו מנהיגי גיטאות אחרים, שידעו ליטול נפשם בכפם, או מוטב להמריר את היהודים כנגד הגרמנים, רומקובסקי בחר בדרך הנוחה ושרת את הרייך הנאצי.

כחלק השני של התוכנית היו צריכים המשתתפים, ניצולי גטו לודג', לרון (את) בשילטס ראו. וכאן נתבלבלו היצורות. ויותר משדיברו בו ירברו המשתתפים על עצמם. במיוחד כששאלו. היתה לנו ברירה? כמו היתה זו שאלה ריטורית, שהם חזורים ושד אלים את עצמם. כי לכל אחד היה רגע שבו היה צריך לבחור בין ערך הכבוד לערך החיים. העובדה שהם נבחרים כאלופן הוכיחה כי צד כהרו מי שניצלו. קשה לשמוע את מטעני האשמה שגורים ניצולים אלה, כל שניה מחייהם. לכל אורך חייהם הם מרגישים אש-

מנים, למוות. תחילה את הזקנים, החולים והרי תומים. אחר כך את הילדים.

"מקריבים איברים בכדי להציל את הגוף", אמר להם. והם ידעו שכל ההולכים אינם שבים. הכל ידעו שכל מי שהלכו מתו, וכל ההולכים בעיקבותיהם ימותו אף הם. רומקר

האיש שהונצח בבול הגטו

בסקי רק שימש להם עלה תאנה. יש מי שאומרים אחרת. אומרים שתושבי הגטו לא ידעו, שרומקובסקי משך אותם באף, שהוביל אותם לאיפה שרצה. כאילו היה החליט מהמליץ. ששאלת השאלה: האם יכול

מים על מה שעשו, ועל מה שלא עשו, והגרוע מכל, אשמים על כך שניצלו.

אחת נושאת איתה את מבטו של אביה. מבט מאשים על ששיכנעו אותו לצאת את מחבואו, שאליו לא שב עוד לעולם. אחר נושא עימו את תנועת ידו החדה של אחיו.

תנועה שהרחיקה אותו מאיש הגסטפו שברק את ניירות האת. וזכרון אחרון מאחיו שאותו לא ראה שוב.

לרגע היה נזמה כי התיאורים הכואבים אינם סתם קטעים טראגיים. היתה תחושה כי

רומקובסקי אין גבול לשיגעון נדלות

להיות שלא ראו מה מתרחש? והתשובה הפי שוטה היא: כן הם לא ראו מה קורה מכיוון שהתאמצו כליכך לעצום את העיניים, לא לראות את המציאות.

ומה כליכך מפתיע. צריך רק להסתכל סביב ולראות שרבר לא השתנה. האם יש מישהו היום המוכן לפתוח את העיניים? יש מי שיכול לעמוד בעיניים פקוחות מול המציאות?

המשתתפים מוצאים מיספור תחת רגשות האשמה מאשמה כבדה עוד יותר. אחרי התוכנית, כמו לפניה, ברור לחלוטין שתושבי גטו לודג' ידעו את האמת. הם לא האמינו ליריעות שהגיעו באמצעות הרדיו וגם ממקורות אחרים. לא האמינו, אבל ידעו! בכלל לא חשוב איך תיעתע רומקובסקי בתו-שבי הגטו. לא חשוב כיצד שיכנע אותם למי שור כמו ידיהם את ילדיהם ואחיהם לירי הגר-

צילום: יעקב גולד